

Лиана Даскалова

Пухената възглавничка

Моего момиченце Светлана спи на една бяла пухена възглавничка. Тя е пълна с перушината на три петлета и четири кокошки.

Светлана има такъв обичай: легне ли си вечер, тя човърка с пръстче въгъла на възглавницата, докато се покаже някое перце.

Перцето я гъделичка по бузата. Тя се усмихва и заспива.

Така Светлана проби малки дупчици от четирите страни на възглавничката. Показаха се едновременно четири перушинки. И тогава възглавницата се възгордя:

– Аз имам толкова много перца! Много повече, отколкото гълъбът, който каца на отсрещния комин! Защо да не полетя и аз! И без това Светлана толкова се върти нощем, че съвсем ще ми смачка хубавата перушина. Дошло е време и аз да хвъркна! Щом отворят прозореца, ще размахам перушинките си и ще хвъркна надалече, надалече. Ние, пухените възглавнички, сме почти птици.

Тия неща възглавничката ги намисли през деня, докато лежеше натъпкана заедно с одеялото в тъмния гардероб. А вечерта, щом я извадиха от тъмното и я сложиха на детското креватче, тя зашумя с перушинките си.

– Аз съм нощна птица! – шумеше тя.

И щом Светланчето заспа, тя се измъкна изпод къдравата детска глава, размаха перушинки и излетя през прозореца.

Най-напред тя летеше тежко, мъчно. Тренировката има голямо значение за всички видове спорт. А безмоторното летене също е спорт. Нашата възглавничка никак не беше се упражнявала. И затова, щом стигна до парка, тя падна. Отпусна се на тревата и задряма.

Тоя парк приличаше по-скоро на гора: големи стари дървета, миризма на папрат, шумене на ручей... А зад дърветата бродеше една червена остроноса лисица. Седна тя на задните си крака, вдигна муцуна към луната и подуши всички ветрове. Лисицата е много чувствителна към всички ветрове – същински ветропоказател е нейният нос.

– Какъв приятен източен вятър! – извика тя. – Пълен с миризма на кокошки! Навярно сред парка са построили кокошарник. Наистина управата на „Паркове и градини“ много се грижи за нас, красивите редки животни!

И по миризмата, по миризмата младата лисичка стигна до полянката, където си почиваше възглавничката.

– Ах, ето я кокошката! – облиза се лисицата. – Каква е бяла, охранена, пухкава! Ей сега ще я лапна набързо!

И лисицата се хвърли върху възглавницата. Но една перушинка се

завря в любопитния ѝ нос, загъделичка я. И лисицата се разкиха:

– Киху, киху, киху!

А лисиците имат един такъв природен недостатък: разкихат ли се, не спират, докато не кихнат двайсет пъти.

И, разбира се, мечката, която тъкмо по това време правеше своята нощна разходка, я чу. Тая мечка беше много стара, страдаше от безсъние. И се разхождаше по предписание на лекаря. Тя видя как на поляната, обляна в лунна светлина, лежеше бялата пухена възглавничка и просто канеше за сън.

– Ауу! – прозя се мечката. – Тая мека възглавничка е тъкмо за мен! Сложи ли главата си на нея, веднага ще заспя.

И тя метна възглавницата на гърба си и тръгна към гората.

Но нима за това беше избягала бялата възглавничка от Светлана? За да лежи под главата на една мецана, която сигурно хърка и се къпе веднъж в годината, напролет, в планинската река, и то без сапун?

И на възглавничката ѝ дожаля за меките руси къдрици на Светлана, които миришеха на сапун и на лайка... Тя си спомни, че насън детето я докосваше с топлите си устни... Че то я прегръщаше с голите си ръчички и шепнеше най-милата дума на света: „Мамо...“ Че веднъж то беше скрило под възглавничката едно бонбонче „кръц-кръц“ и на възглавничката през цялата нощ ѝ беше сладко...

И възглавничката с всичка сила се наду като балон, размаха перушинки и полетя назад, към стаята на Светлана... И съвсем навреме, защото в тоя миг сънищата седяха до главичката на детето и разказваха чудни приказки.

Бялата възглавничка се настани удобно в леглото, заспа и засънува заедно със Светлана...

КРАЙ

© Лиана Даскалова

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9188>]